

[J. M. Pedersen.]

som beklagede sig over, at der var afholdt udvalgs møder inden for regeringspartierne, og at oppositionen ikke vidste, hvad der var sket dér, og samtidig efterlyste, hvad retsforbundets medlem af udvalget i det hele taget havde bestilt, om jeg havde deltaget i møderne, eller hvilken indflydelse jeg havde haft. Ja, når der bliver direkte spurgt om det, kan jeg sige, at jeg har deltaget i udvalgs møder, og at det er mig en glæde at have været med til dér at foreslå dagpengesatserne til de arbejdsløse forhøjet fra 16 til 17 kr. om dagen. Jeg syntes ærligt talt, at den forhøjelse, der var nævnt i lovforslaget, var lige lille nok, når man ser på, hvilken indtægtsforøgelse alle de, som er så heldige at have beskæftigelse, har fået. Hvorfor skal det kun være de arbejdsløse, det skal gå ud over? De må også med op i indtægt, det synes jeg er rimeligt. Det har jeg været med til, og jeg er glad for det.

Forøgelsen af huslejhjælpen fra 125 til 150 kr. finder jeg også rimelig under hensyn til de huslejestigninger, vi har været ude for i de senere år. Samtidig er refusionen af kassernes udgifter til de sociale ydelser blevet sat ned fra 85 til 80 pct., og da vi jo har givet dagpengene en forhøjelse, synes jeg også, at dette er såre rimeligt.

Jeg er godt klar over, at de foreliggende ændringsforslag, som det er blevet nævnt, vil komme til at betyde en forøgelse af det offentlige udgifter til understøttelse på ca. 4,5 mill. kr.; men det ligger jo i det høje tings medlemmers hånd at sørge for at føre en sådan politik, at vi har så få arbejdsløse som overhovedet muligt. Det, vi skal kæmpe for, må jo være den fulde beskæftigelse; alle skal kunne få arbejde, så staten kan blive fri for at komme af med disse ekstra 4,5 mill. kr. Jeg kan da for øvrigt sige, at med den politik, som har været ført det sidste par år, er der for statens vedkommende sparet meget, meget store beløb — over 100 mill. kr. — fordi vi har haft en så god beskæftigelse, som tilfældet har

været. Jeg håber, vi fortsat kan få lejlighed til at føre en politik, så at ikke ret mange skal modtage arbejdsløshedshjælp.

Med disse få ord vil jeg anbefale de ændringsforslag, som er stillet af den højtærede minister.

Alfred Jensen: Det ærede medlem hr. Aage Fogh indledte med at fremsætte nogle principielle bemærkninger, hvori han bl. a. slog fast, at den lovgivning, vi her behandler, ikke alene angår de arbejdsløse og arbejderne, men hele samfundet. Heri er jeg ganske enig med det ærede medlem. Jeg kan også følge ham, når han siger, at det for samfundet gælder om at skaffe arbejde til de arbejdsløse. Men når han siger, at det, det drejer sig om, er, at de, der ikke får arbejde, skal have en rimelig understøttelse, så er jeg ikke enig med ham. Det principielle må her være, at samfundet sikrer arbejde til enhver arbejdsfør og det på rimelige arbejdsbetingelser, og hvis samfundet ikke indretter sig sådan — enten det nu ikke vil eller ikke kan — må det have pligt til at yde fuld erstatning for manglende arbejdsfortjeneste til de pågældende, som står uden for produktionen.

Det kan naturligvis altid diskuteres, hvad man forstår ved en rimelig understøttelse. Jeg har ved forskellige lejligheder kunnet gøre opmærksom på de mange urimeligheder, der var i arbejdsløshedslvgivningen, og jeg har fremdraget eksempler på det i tinget. Jeg har endvidere stillet forslag til en ændring, så at der blev mere betryggende forhold for dem, som ikke var i stand til at komme ind i produktionen.

Da det foreliggende lovforslag var til første behandling, gjorde jeg opmærksom på, at det ikke var vidtgående nok, og at man delvis var gået uden om visse vigtige områder, som man absolut måtte tage fat på for at nå frem til rimelige vilkår for dem, der står uden beskæftigelse. Det drejer sig her for det første om karenstiden; der er ikke ved det lovforslag, ministeren har fremsat, rørt ved den almin-